

Textilkonsten har av tradition alltid haft en starkare ställning i Norge än i Sverige. Hemtextilen, det som kallades husfliten, ligger som en allmänt utbredd mylla av färdigheter och kunskaper ur vilket konsttextilen spirat. Konstnärliga förnyare som till exempel Hannah Ryggen har kunnat inspireras till konstnärlig odling i denna fruktbara jordmån. Vad är då modern textil konst? Den brukar helt enkelt definieras utifrån bruket av fibrer, vilka de än månde vara, för att skapa det konstnärliga uttrycket.

Konsten Hus visar för närvarande norskan Åse Ljones arbeten. Hon arbetar textilt med bl.a. remsor av vitt och svart latexgummi som hon klipper i 15 centimeters bitar varefter hon syr ihop dem omlott ända mot ända till långa snören. Detta tillvägagångssätt skapar en vacker nervig linje i snöret som också understryks av de svarta stygnen i träcklingen. Dessa snören arrangeras som draperier i monumentalformat i bland två och två, det ena med distans framför det andra. På så sätt uppnås moaréeffekter som förändras vartefter man förflyttar sig framför verket, ett ganska vanligt textil grepp. Sist vi såg det på Konstens Hus var i Karin Egertz utställning härom året. Ett annat sätt att åstadkomma dessa moaréeffekter visar hon i de verk där hon distansmonterar stora sjok av latexgummi med utstansade slitsmönster. När man förflyttar sig framför sjoken skimrar bilden genom att väggens bakgrundsfärg lyser igenom de två skikten och linjerna i dem åstadkommer visuella rytmiska rörelser.

I arrangemanget *Rum-mot-rum* har Ljones skapat rumslighet genom att hänga ett draperi i en cirkelrund konstruktion ner från taket och, voilà! ett rum har uppstått. Vi har dessvärre sett det förut, mer än en gång.

Trots den beundransvärda ihärdigheten och fliten i träcklandet med det lite motsträviga och illaluktande latexmaterialet lyfter inte arrangemangen riktigt. De minimalistiska geometriska mönstrena känns inte som några upplyftande innovationer. Bäst tycker jag att arrangemangen fungerar i de två verken *Black cotton soil I* och *II*.

Textilkonst och husflit är på sätt och vis kommunicerande kär. I det här fallet känns det som om den ihärdiga fliten tagit över. Det blir mer transpiration än inspiration och det smittar av sig på mig som betraktare.

Bertil Sundstedt